19/06/2019

“Χέρι χέρι να πάμε στην νίκη του θανάτου”

/ Γνώμες

Κουράστηκες να υπολογίζεις τα πάντα στην ζωή σου. Να νιώθεις ενοχές και ανασφάλειες για κάθε κίνηση ή συναίσθημα σου. Κουράστηκες να περιμένεις την ζωή κι αυτή να αργεί πάντα μια μέρα. Έκανες εχθρό τον εαυτό σου. Τον έστησες στο σκοπευτήριο των ενοχών και τον στράγγισες έως θανάτου.
Ήρθε ο καιρός όμως, να μιλήσετε. Να πείτε όλα εκείνα που σωπάσατε μέσα σας, εκείνος με τα θέλω του και εσύ με τα πρέπει.

Μίλα του, πες του, «με κούρασες ρε μπαγάσα, σε κούρασα κι εγώ καρδιά μου . Με πλήγωσες πολύ, σε λάβωσα. Με παίδεψες και εγώ σε τυράννησα ασύστολα και αυτοκαταστροφικά.
Δεν ξέρω πως έγιναν έτσι να πράγματα πως τα έφερε έτσι η ζωή και ζήσαμε σαν δυο μεγάλοι εχθροί. Σαν να μην είμαστε ένα, μα δυο, αντίπαλοι και διαφορετικοί.. Καθημερινά ο ένας πολεμούσε τον άλλο, προσπαθούσαμε με αβυσσαλέο μίσος να αλληλοεξοντωθούμε.

Ξέρεις τι λέω εαυτέ μου; Να, τώρα που πέρασαν τόσα χρόνια σε μάχες και έριδες, σε ενοχικά κυνηγητά δίχως ανάσες και σε φόβους χωρίς ξημέρωμα, να δώσουμε τα

χέρια. Να συμφιλιωθούμε, να πούμε φτάνει. Να μην είμαστε δυο, μα ένα. Όχι εχθροί μα φίλοι σε ένα κοινό δρόμο. Χέρι χέρι να πάμε στην νίκη του θανάτου. Μην τον αφήνουμε να γελάει ειρωνικά που σκορπάμε τις ώρες και τις στιγμές μας, σε αδελφοκτόνες μάχες. Να με κάνεις μια αγκαλιά και εγώ μια πιο μεγάλη. Και να πάμε ξέρεις πού; να πάμε σε ένα ψηλό σημείο, σε ένα λόφο, να σταθούμε μια χαραυγή, κι να πούμε για πρώτη φορά ένα μεγάλο συγνώμη στον Θεό και την ζωή που σκορπίσαμε σε μέρες νόθες....» «Να κάτσουμε να κλάψουμε πικρά, να πούμε συγνώμη στην ζωή πρώτη φορά»

Π.Χαράλαμπος (Λίβυος) Παπαδόπουλος